

De wens

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook

De brief

Veilige haven

The Best of Me

De lange tocht

De keuze

Zie mij

De ontmoeting

De thuiskomst

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Met hart en ziel

Een liefde om nooit te vergeten

De redding

Leven voor de liefde

Lieve John

De gelukkige

De terugkeer

Nicholas Sparks

De wens

Vertaald door Tasio Ferrand

ISBN 978-90-225-9757-6

ISBN 978-94-023-1993-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Wish*

Omslagontwerp: DPS naar een idee van Sphere Publishers, an imprint of Little, Brown UK

Omslagbeeld: © Trevillion, Getty en Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Willow Holdings, Inc

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Pam Pope en Oscara Stevick

KERST IN AANTOCHT

Manhattan

December 2019

Wanneer december zijn intrede deed transformeerde Manhattan zichzelf in een stad die Maggie niet altijd herkende. Toeristen verdrongen zich voor de theaters op Broadway en overspoelden de trottoirs voor de warenhuizen in Midtown, waar een traag bewegende rivier van voetgangers ontstond. Boetieks en restaurants puilden uit van winkelend publiek beladen met tassen; kerstmuziek klonk uit verborgen luidsprekers en hotellobby's schitterden van de versieringen. De kerstboom op Rockefeller Center werd verlicht door veelkleurige gloeilampen plus de flitslichten van duizenden iPhones, en het verkeer, waar zelfs in het beste geval weinig beweging in zat, liep zo vast dat het vaak sneller was om naar je bestemming te lopen dan om een taxi te nemen. Maar lopen had zo zijn eigen uitdagingen. Door de ijskoude wind die vaak tussen de gebouwen door suisde, waren thermisch ondergoed, uitbundige hoeveelheden fleece en tot aan de kin dichtgeritste jassen geen overbodige luxe.

Maggie Dawes, die zichzelf beschouwde als een vrije geest met een onbedwingbare reislust, had altijd van het idee van kerst in New York gehouden, al was dat vooral omdat het er dan zo mooi als een ansichtkaart was. In werkelijkheid deed ze, zoals veel New Yorkers, haar best om Midtown te vermijden tijdens de feestdagen. Ze bleef in de buurt van haar woning in Chelsea of, wat vaker voorkwam, vluchtte naar warmere oorden. Als reisfotograaf voelde ze zich soms niet zozeer een New Yorker als wel een nomade die toevallig een vast adres in de stad had. In een notitieboekje dat ze in de lade van haar nachtkastje bewaarde, had ze een lijst gemaakt van honderd plekken die ze nog wilde bezoeken, waarvan sommige zo obscuur en afgelegen dat het nog een hele uitdaging zou zijn om er te komen.

Sinds ze twintig jaar geleden vroegtijdig van school ging, had ze de lijst steeds aangevuld en plaatsen genoteerd die haar om de een of andere reden tot de verbeelding spraken, terwijl haar reizen haar in staat stelden andere bestemmingen door te strepen. Met een camera in de aanslag had ze elk continent bezocht, meer dan tweeëntachtig landen en drieënveertig van de vijftig staten. Ze had tienduizenden foto's gemaakt en van alles vastgelegd, van wilde dieren in de Okavango-delta in Botswana tot het noorderlicht in Lapland. Ze had foto's van haar wandeltocht over de Inca Trail, van haar reis naar de Geraamtekust in Namibië en van de ruïnes in Timboektoe. Twaalf jaar geleden had ze leren duiken en vervolgens tien dagen lang het onderwaterleven bij de Raja Ampat-eilanden gedocumenteerd. Vier jaar geleden was ze naar het beroemde Taktshang, oftewel tijgernest, in Bhutan gewandeld, een tegen de rotsen gebouwd boeddhistisch klooster met een panoramisch uitzicht op de Himalaya.

Anderen hadden zich vaak verwonderd over haar avonturen, maar ze had geleerd dat het woord 'avontuur' veel connotaties had, en niet allemaal positief. Een goed voorbeeld was het avon-

tuur dat ze nu beleefde – dat was de omschrijving die ze haar Instagramvolgers en YouTube-abonnees er soms van gaf – het avontuur dat haar grotendeels gevangenhield in haar galerie of haar kleine driekamerappartement in West Nineteenth Street en haar ervan weerhield naar exotische oorden te trekken. Hetzelfde avontuur dat af en toe tot zelfmoordgedachten leidde.

O, ze zou het nooit echt doen. De gedachte beangstigde haar, en dat had ze ook toegegeven in een van de vele video's die ze voor YouTube had gemaakt. Bijna tien jaar lang had ze elke maand twee of drie vrij alledaagse fotografiefilmpjes gepost waarin ze haar besluitvormingsproces tijdens het fotograferen beschreef, talloze Photoshop-tutorials aanbood en nieuwe camera's en hun vele accessoires besprak. Die YouTubevideo's waren, naast haar Instagramposts en Facebookpagina's, altijd populair geweest bij fotografiefanaten en hadden haar reputatie als professionele fotograaf een extra impuls gegeven.

Drieënhalf jaar geleden had ze echter in een opwelling een video op haar YouTubekanaal gezet over haar destijds recente diagnose, die niets met fotografie te maken had. Het filmpje, een onsamenhangende, ongefilterde beschrijving van de angst en onzekerheid die ze plotseling had gevoeld toen ze hoorde dat ze melanoom stadium 4 had, had waarschijnlijk helemaal niet geplaatst moeten worden. Hoewel ze had gedacht dat het niets meer zou zijn dan een eenzame stem die naar haar terug zou weerkaatsen vanuit de lege uithoeken van het internet, had het op de een of andere manier de aandacht van anderen weten te trekken. Ze wist niet zo goed waarom of hoe, maar van alle video's die ze ooit had gepost was het deze die eerst een klein aantal, toen een gestage stroom en uiteindelijk een stortvloed aan views, commentaren, vragen en likes tot gevolg had gehad van mensen die nog nooit van haar of haar werk als fotograaf hadden gehoord. Omdat ze het gevoel had gehad dat ze iedereen die was geraakt door haar

benarde situatie een reactie verschuldigd was, had ze een andere video over haar diagnose gepost, en die was nog populairder geworden. Sindsdien had ze ongeveer één keer per maand een filmpje in dezelfde geest geüpload, vooral omdat ze het gevoel had dat ze niet anders kon dan ermee blijven doorgaan. In de afgelopen drie jaar had ze verteld over de verschillende behandelingen en wat die met haar hadden gedaan, en een enkele keer had ze zelfs de littekens van haar operaties laten zien. Ze sprak over brandwonden, misselijkheid en haaruitval en vroeg zich openlijk af wat de zin van het leven was. Ze mijmerde over haar angst om te sterfen en speculeerde over de mogelijkheid van een leven na de dood. Het waren serieuze thema's, maar misschien om haar eigen depressie op afstand te houden bij het bespreken van zo'n ellendig onderwerp, deed ze haar best om de video's zo luchtig mogelijk te houden. Het leek haar niet onwaarschijnlijk dat dat bijdroeg aan hun populariteit, maar wie zou het zeggen? De enige zekerheid was dat ze op de een of andere manier en haast schoorvoetend de ster was geworden van haar eigen realitywebserie, die hoopvol was begonnen maar zich langzaam had toegespitst op één enkel onvermijdelijk einde.

En, misschien niet verrassend, nu de grote finale naderde waren haar kijkersaantallen helemaal explosief gestegen.

In de eerste *Kankervideo* – dat was hoe ze die in haar hoofd noemde, in tegenstelling tot haar *Echte video's* – staarde ze wrang grijnzend in de camera en zei: 'Ik haatte die ziekte meteen al. Maar hij raakte toch aan me gehecht.'

Ze wist dat het waarschijnlijk smakeloos was om grappen te maken over haar ziekte, maar ze vond het hele gebeuren absurd. *Waarom zij?* Ze was destijds zesendertig jaar, sportte regelmatig

en at redelijk gezond. Er was in haar familie nooit kanker voorgekomen. Ze was opgegroeid in het bewolkte Seattle en woonde in Manhattan, wat een geschiedenis van zonnebaden uitsloot. Ze had nog nooit op een zonnebank gelegen. Het sloeg allemaal nergens op, maar gold dat niet voor kanker in het algemeen? Kanker discrimineerde niet maar trof gewoon de pechvogels, en na enige tijd had ze eindelijk aanvaard dat ze zich beter kon afvragen waarom zij er níét door zou worden getroffen. Ze was niet speciaal. In de loop van haar leven had ze zichzelf wel eens interessant of intelligent of zelfs mooi gevonden, maar het woord 'speciaal' was nooit in haar opgekomen.

Tot op het moment dat ze de diagnose te horen had gekregen, had ze durven zweren dat ze kerngezond was. Een maand daarvoor was ze op het Maldivische eiland Vaadhoo geweest voor een fotoreportage in opdracht van uitgeverij Condé Nast. Ze was erheen gereisd in de hoop de bioluminescentie vlak voor de kust vast te leggen, het verschijnsel waarbij de golven als een sterrenstelsel oplichtten, alsof ze van binnenuit werden verlicht. Het plankton was verantwoordelijk voor het spookachtige, spectaculaire licht in zee, en ze had er tijd voor uitgetrokken om voor eigen gebruik enkele plaatjes te schieten, wellicht voor verkoop in haar galerie te zijner tijd.

Op een middag liep ze met een camera in de hand op een nageenough verlaten strand vlak bij haar hotel te zoeken naar een goede plek voor de opname die ze bij het vallen van de avond wilde maken. Ze wilde een klein stuk van de kustlijn, met misschien een rotsblok op de voorgrond, de lucht, en natuurlijk de golven in beeld. Nadat ze ruim een uur foto's had gemaakt vanuit verschillende hoeken en op verschillende plekken, liep er een stelletje hand in hand langs haar. Ze ging zo op in haar werk dat ze zich amper bewust was van hun aanwezigheid.

Toen ze even later door de beeldzoeker de lijn afspeurde waar

de golven voor de kust braken, hoorde ze de stem van de vrouw achter zich. Ze sprak Engels, maar met een onmiskenbaar Duits accent.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei de vrouw. ‘Ik zie dat u bezig bent, sorry dat ik u stoort.’

Maggie liet haar camera zakken. ‘Ja?’

‘Het is niet makkelijk om dit te zeggen, maar hebt u die donkere plek op de achterkant van uw schouder laten onderzoeken?’

Maggie fronste en probeerde tevergeefs de door de vrouw aangewezen plek tussen de bandjes van haar badpak te zien. ‘Ik wist niet dat ik daar een donkere plek had...’ Verward kneep ze haar ogen halfdicht en keek de vrouw aan. ‘En waarom bent u er zo in geïnteresseerd?’

De vrouw, ergens in de vijftig en met kort, grijs haar, knikte. ‘Ik zou me misschien even moeten voorstellen. Ik ben dokter Sabine Kessel,’ zei ze. ‘Ik ben dermatoloog in München. Dat plekje ziet er abnormaal uit.’

Maggie knipperde met haar ogen. ‘Bedoelt u kanker?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde de vrouw aarzelend. ‘Maar als ik u was zou ik het zo snel mogelijk laten onderzoeken. Het is misschien helemaal niets, hoor.’

Dokter Kessel voegde er nog net niet aan toe: *of het is misschien iets ernstigs.*

Hoewel het haar vijf avonden kostte om de opname te maken die ze in gedachten had gehad, was Maggie tevreden met de ruwe fotobestanden. Die zou ze uitgebreid digitaal bewerken – bij fotografie kwam de echte kunst tegenwoordig pas in de nabewerking naar voren – maar ze wist nu al dat het resultaat spectaculair zou zijn. Ondertussen, en hoewel ze probeerde zich geen zorgen te maken, maakte ze vier dagen na terugkeer een afspraak met dokter Snehal Khatri, een dermatoloog in de Upper East Side.

Begin juli 2016 werd een biopsie van de plek genomen, en daar-

na werd ze doorgestuurd voor aanvullende onderzoeken. Later die maand liet ze in het Memorial Sloan Kettering Hospital MRI- en PET-scans maken. Toen de resultaten binnen waren, liet dokter Khatri haar in de onderzoekskamer plaatsnemen, waar hij haar op rustige en ernstige toon meedeelde dat ze een melanoom in stadium 4 had. Later die dag werd ze voorgesteld aan een oncoloog, Leslie Brodigan, die haar behandelend arts zou worden. Na deze gesprekken deed Maggie zelf wat onderzoek op internet. Hoewel dokter Brodigan haar had verteld dat algemene statistieken weinig betekenden als het ging om het voorspellen van uitkomsten voor een bepaald individu, kon Maggie het niet laten zich te fixeren op de cijfers. Ze ontdekte dat mensen die gediagnosticeerd waren met melanoom stadium 4, na vijf jaar een overlevingskans van minder dan vijftien procent hadden.

Onthutst en vol ongeloof maakte Maggie de volgende dag haar eerste *Kankervideo*.

Dokter Brodigan, een sprankelende blondine met blauwe ogen die de belichaming leek van het begrip ‘blakend gezond’, legde haar bij haar tweede bezoek opnieuw alles uit over haar aandoening, aangezien het hele proces zo overweldigend was geweest dat Maggie zich alleen wat flarden van hun eerste ontmoeting kon herinneren. In feite betekende melanoom stadium 4 dat de kanker niet alleen was uitgezaaid naar de lymfeklieren, maar ook naar enkele andere organen, in haar geval zowel haar lever als haar maag. Op de MRI- en PET-scans was te zien dat de kankergezwellen gezonde delen van haar lichaam waren binnengedrongen als een leger mieren dat het op een picknicktafel uitgestalde voedsel aan het verorberen was.

Om een lang verhaal kort te maken: de drieënhalft daaropvol-

gende jaren waren een waas van behandelingen en herstel, met af en toe een sprankje hoop dat donkere tunnels van angst verlichtte. De aangetaste lymfeklieren en de uitzaaiingen in haar lever en maag werden operatief verwijderd. De operatie werd gevolgd door bestraling, die ondraaglijk was, haar huid op sommige plekken zwart maakte en nare littekens veroorzaakte die dan weer leuk pasten bij de verzameling littekens die ze aan de operaties had overgehouden. Ze ontdekte ook dat er verschillende soorten melanoom waren, zelfs bij mensen in stadium 4, wat inhield dat er verschillende behandelingsopties waren. In haar geval betekende het immunotherapie, die een paar jaar leek te werken, tot die uiteindelijk niet meer werkte. In april was ze begonnen met chemotherapie en daar maanden mee doorgegaan. Hoewel ze het haatte dat ze er zo ziek van werd, was ze ervan overtuigd dat het effectief moest zijn. Hoe kon het niet werken, vroeg ze zich af, aangezien het elk ander deel van haar leek te doden. Tegenwoordig herkende ze zichzelf nauwelijks wanneer ze in de spiegel keek. Voedsel smaakte bijna altijd te bitter of te zout, wat het moeilijk maakte om te eten, en ze was negen kilo afgevallen terwijl ze toch al tener gebouwd was. Haar ovale bruine ogen leken nu verzonken en te groot boven haar vooruitstekende jukbeenderen, haar gezicht leek meer op een schedel waar huid overheen gespannen was. Ze had het altijd koud en droeg dikke truien, zelfs in haar veel te warme appartement. Ze had al haar donkerbruine haar verloren, maar zag het langzaam in plukjes terugkomen, lichter van kleur en zo fijn als dat van een baby, dus droeg ze bijna altijd een hoofddoek of een hoed. Haar hals was zo spichtig en breekbaar geworden dat ze er een sjaal omheen wikkelde zodat ze er geen glimp van hoefde op te vangen wanneer ze ergens langs een spiegel liep.

Begin november, ruim een maand geleden, had ze weer een CAT-scan en een PET-scan ondergaan, en in december had ze dokter Brodigan weer gesproken. De dokter was ingetogener geweest

dan gewoonlijk, hoewel haar ogen waren overgelopen van medeleven. Ze had Maggie verteld dat de ziekte weliswaar af en toe vertraagd was door de ruim drie jaar durende behandeling, maar dat de progressie ervan nooit helemaal was afgeremd. Toen Maggie vroeg welke andere behandelmogelijkheden er waren, had de arts haar aandacht behoedzaam verschoven naar de kwaliteit van het leven dat Maggie nog restte.

Het was haar manier om Maggie te vertellen dat ze zou sterven.

Maggie had de galerie meer dan negen jaar geleden geopend met een andere kunstenaar, Trinity, die het grootste deel van de ruimte gebruikte voor zijn reusachtige en eclectische sculpturen. Trinity heette eigenlijk Fred Marshburn, en ze hadden elkaar ontmoet op de vernissage van een tentoonstelling van een andere kunstenaar, het soort evenement waar Maggie zich zelden liet zien. Trinity was op dat moment al zeer succesvol en speelde al langer met het idee om zijn eigen galerie te openen. Hij had echter geen zin om een galerie te managen, en hij wilde er ook geen tijd doorbrengen. Omdat ze het goed met elkaar hadden kunnen vinden, en omdat haar foto's op geen enkele manier met zijn werk concurreerden, hadden ze uiteindelijk een deal gesloten. Zij zou de galerie managen en in ruil daarvoor een bescheiden salaris krijgen en een selectie van haar eigen werk kunnen tonen. In die tijd ging het haar niet zozeer om het geld dat Trinity haar betaalde, als wel om het prestige. Ze kon mensen vertellen dat ze haar eigen galerie had! In de eerste twee jaar had ze slechts een klein aantal van haar eigen foto's verkocht.

Aangezien ze destijds nog veel reisde, gemiddeld meer dan honderd dagen per jaar, was de dagelijkse leiding van de galerie toevertrouwd aan Luanne Sommers, een rijke gescheiden vrouw

met volwassen kinderen. Toen Maggie haar aannam, was haar ervaring beperkt tot de passie van een amateur voor het verzamelen van kunst en het oog van een expert voor het vinden van koopjes bij Neiman Marcus. Daar stond tegenover dat ze zich goed kleedde, verantwoordelijkheidsgevoel had, consciëntieus en leergierig was en het geen probleem vond dat ze niet meer dan het minimumloon zou verdienen. Zoals zij het zelf uitdrukte, was haar alimentatie genoeg om met pensioen te gaan en luxueus te leven, maar kon een vrouw niet eindeloos uit lunchen gaan zonder horrendol te worden.

Luanne bleek als verkoper een natuurtalent te zijn. In het begin had Maggie haar de technische elementen van al haar prenten uitgelegd, evenals het verhaal achter elke foto, dat voor de kopers vaak even interessant was als de afbeelding zelf. Trinity's sculpturen, uitgevoerd in verschillende materialen – canvas, metaal, plastic, lijm en verf, naast voorwerpen verzameld op sloopterreinen, hertengeweien, augurkenpotten en blikjes – waren origineel genoeg om levendige discussies op gang te brengen. Hij was al een gevestigde lieveling van de recensenten, en zijn stukken gingen ondanks de duizelingwekkende prijzen vlot over de toonbank. Maar de galerie adverteerde niet en er waren niet veel gastkunstenaars, dus het werk zelf was tamelijk onopvallend. Er waren dagen dat er slechts een handvol mensen binnenkwam, en de galerie kon de laatste drie weken van het jaar gesloten worden. Het was een regeling die voor Maggie, Trinity en Luanne lange tijd goed had gewerkt.

Daar kwam onder invloed van twee gebeurtenissen verandering in. Ten eerste lokten Maggies *Kankervideo's* nieuwe mensen naar de galerie. Niet de gebruikelijke doorgewinterde liefhebbers van hedendaagse kunst of fotografie, maar toeristen uit plaatsen als Tennessee en Ohio, mensen die Maggie waren gaan volgen op Instagram en YouTube omdat ze zich met haar verbonden voel-

den. Sommigen waren echte fans van haar fotografie geworden, maar veel van hen wilden haar gewoon ontmoeten of een van haar gesigneerde afdrukken kopen als aandenken. Het aantal telefonische bestellingen vanuit willekeurige plaatsen in het hele land begon enorm toe te nemen, en ook via de website stroomden de bestellingen binnen. Het kostte Maggie en Luanne aardig wat moeite om het bij te houden, en vorig jaar hadden ze besloten de galerie tot aan de feestdagen open te houden omdat het publiek maar bleef toestromen. Toen Maggie echter hoorde dat ze chemotherapie moest ondergaan, wist ze dat ze maandenlang niet in de galerie zou kunnen helpen. Het was duidelijk dat ze een extra werknemer moesten aannemen, en toen Maggie het onderwerp aankaartte bij Trinity, ging hij onmiddellijk akkoord. Het lot wilde dat de volgende dag een jongeman, Mark Price, de galerie binnenliep en vroeg of hij haar kon spreken, een gebeurtenis die haar op dat moment bijna te mooi leek om waar te zijn.

Mark Price was net afgestudeerd aan de universiteit en kon doorgaan voor een middelbare scholier. Aanvankelijk ging Maggie ervan uit dat hij ook een 'kankergroepie' was, maar dat bleek maar deels te kloppen. Hij gaf toe dat hij bekend was geraakt met haar werk door haar populaire aanwezigheid op internet – hij was vooral dol op haar video's, meldde hij uit eigen beweging – maar hij had ook zijn cv meegenomen. Hij legde uit dat hij op zoek was naar werk en dat het idee om in de kunstwereld te werken hem erg aansprak. Kunst en fotografie, voegde hij eraan toe, boden mogelijkheden om nieuwe ideeën over te brengen, vaak op manieren die met woorden niet mogelijk waren.

Ondanks haar twijfels over het in dienst nemen van een fan, maakte Maggie diezelfde dag nog tijd voor een gesprek met hem,

en het werd al gauw duidelijk dat hij zijn huiswerk had gedaan. Hij wist veel over Trinity en diens werk, noemde zelfs een specifieke installatie die op dat moment in het MoMA te zien was, en een andere die in The New School stond, en hij trok op deskundige maar pretentieloze wijze parallellen met een aantal late werken van Robert Rauschenberg. Het verbaasde haar dan ook niet dat hij daarnaast indrukwekkend veel over háár oeuvre bleek te weten. En toch bleef ze zich een beetje ongemakkelijk voelen, ondanks het feit dat hij al haar vragen naar tevredenheid had beantwoord. Ze vond het moeilijk in te schatten of hij nu echt in een galerie wilde werken of simpelweg een van die mensen was die haar persoonlijke tragedie van dichtbij wilden meemaken.

Toen hun gesprek ten einde liep, vertelde ze hem dat ze op dat moment geen sollicitatiegesprekken voerden – hoewel dat technisch gezien waar was, was het slechts een kwestie van tijd – waarop hij beleefd vroeg of ze toch zijn cv zou willen aannemen. Achteraf realiseerde ze zich dat ze vooral gecharmeerd was geweest van de manier waarop hij zijn verzoek had geformuleerd. ‘Zou u desondanks bereid zijn mijn cv aan te nemen?’ Het kwam op haar over als ouderwets hoffelijk, en ze moest er spontaan van glimlachen toen ze haar hand uitstak om het document te ontvangen.

Later die week had Maggie een vacature geüpload naar een aantal kunstgerelateerde sites en een stuk of wat contacten bij andere galeries gebeld om te laten weten dat ze personeel zocht. De inbox werd overspoeld met cv’s en vragen, en Luanne had gesprekken met zes kandidaten, terwijl Maggie, misselijk of kotsend van haar eerste infuus, thuis herstelde. Slechts één kandidaat kwam verder dan het eerste gesprek, maar toen ze voor het tweede niet kwam opdagen, werd ook zij geschrapt. Gefrustreerd ging Luanne bij Maggie langs om haar bij te praten. Maggie was al dagen haar appartement niet uit geweest en lag op de bank te nippen aan de fruit-en-roomijssmoothie die Luanne had meegenomen,

een van de weinige dingen die Maggie nog naar binnen wist te krijgen.

‘Het is echt ongelooflijk dat we niemand kunnen vinden die de kwalificaties heeft om in de galerie te werken.’ Maggie schudde haar hoofd.

‘Ze hebben geen ervaring en weten niets van kunst,’ bromde Luanne.

Dat gold voor jou ook, had Maggie kunnen zeggen, maar ze zweeg, zich er ten volle van bewust dat Luanne van onschatbare waarde was gebleken, niet alleen als werknemer, maar ook als vriendin, en dat ze er een uit duizenden was. De warme en onverstoorbare Luanne was al tijden meer dan slechts een collega.

‘Ik vertrouw op je oordeel, Luanne. We beginnen gewoon opnieuw.’

‘Weet je zeker dat er verder niemand een sollicitatiegesprek waard was?’ vroeg Luanne op wanhopige toon.

Om wat voor reden dan ook gingen Maggies gedachten uit naar Mark Price, die zo ontzettend beleefd had gevraagd of ze zijn cv wilde aannemen.

‘Je lacht,’ zei Luanne.

‘Nee, dat doe ik niet.’

‘Ik herken een glimlach als ik er een zie. Waar zat je net aan te denken?’

Om tijd te rekken, nam Maggie nog een slok van de smoothie, maar uiteindelijk besloot ze ermee voor de dag te komen. ‘Er is een jongeman binnengekomen voordat we de vacature op internet hadden gezet,’ antwoordde ze, waarna ze over het gesprek vertelde. ‘Ik twijfel er nog steeds aan of hij geschikt is,’ concludeerde ze, ‘maar zijn cv ligt waarschijnlijk ergens op mijn bureau in het kantoor.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik weet niet eens of hij momenteel beschikbaar is.’

Toen Luanne vroeg naar de oorsprong van Marks interesse in

de baan, fronste ze de wenkbrauwen. Luanne begreep de samenstelling van het galerievolk beter dan wie ook en herkende dat mensen die Maggies video's hadden gezien, haar vaak als hun vertrouweling zagen, iemand die zowel kon meevoelen als meeleven. Ze verlangden er vaak naar hun eigen verhalen te delen, het leed dat ze hadden doorstaan, en de verliezen. En hoe graag Maggie hen ook troostte, het was vaak te veel om hen emotioneel te steunen terwijl ze het gevoel had dat ze het zelf nauwelijks kon bolwerken. Luanne deed wat ze kon om haar te beschermen tegen de agressievere contactzoekers.

'Ik zal zijn cv bekijken, en dan nodig ik hem uit voor een gesprek,' zei ze. 'Daarna bekijken we het stapje voor stapje.'

De week daarop nam Luanne contact op met Mark. Hun eerste gesprek leidde tot twee formele sollicitatiegesprekken, waaronder één met Trinity. Toen ze later met Maggie sprak, was haar lof voor Mark uitbundig, maar Maggie wilde hem voor de zekerheid per se nog een keer ontmoeten. Het duurde nog vier dagen voordat ze de energie had om naar de galerie te gaan. Mark Price was op tijd, gekleed in een pak en stapte met een dunne ordner haar kantoor in. Ze voelde zich kotsmisselijk terwijl ze zijn cv bestudeerde, waarbij ze opmerkte dat hij uit Elkhart in Indiana kwam, en toen ze zijn afstudeerdatum aan Northwestern University zag, maakte ze snel een rekensommetje.

'Ben je tweeëntwintig?'

'Ja.'

Met de keurige scheiding in zijn haar, zijn blauwe ogen en babyface, zag hij eruit als een opgepoetste tiener op weg naar het schoolbal.

'En je bent afgestudeerd in theologie?'

'Dat klopt,' antwoordde hij.

'Waarom theologie?'

'Mijn vader is predikant,' zei hij. 'Ik wil uiteindelijk ook een

master in theologie halen. Om in zijn voetsporen te treden.'

Toen hij dat zei, realiseerde ze zich dat dat haar totaal niet verbaasde. 'Waarom dan die interesse in kunst, als je van plan bent in dienst van de kerk te treden?'

Hij zette zijn vingertoppen tegen elkaar, alsof hij zijn woorden zorgvuldig wilde kiezen. 'Ik heb altijd geloofd dat kunst en het geloof veel met elkaar gemeen hebben. Beide bieden mensen de kans om de subtiliteiten van hun emoties te onderzoeken en hun eigen antwoorden te vinden op de vraag wat de kunst voor hen betekent. Uw foto's en de sculpturen van Trinity zetten me altijd aan het denken, en, nog belangrijker, ze bezorgen me emoties die vaak tot een zekere verwondering leiden. Net als het geloof.'

Het was een goed antwoord, maar toch vermoedde Maggie dat Mark iets weglief. Ze schoof die gedachten opzij en zette het sollicitatiegesprek voort met standaardvragen over zijn werkervaring en kennis van fotografie en hedendaagse sculpturen voordat ze uiteindelijk achteroverleunde in haar stoel.

'Waarom denk je dat jij goed bij deze galerie zou passen?'

Haar kruisverhoor leek hem niet af te schrikken. 'Om te beginnen heb ik, na mijn ontmoeting met Ms. Sommers, het gevoel dat zij en ik goed samen zouden kunnen werken. Met haar toestemming heb ik na ons gesprek even rondgekeken in de galerie, en na nog wat extra research heb ik mijn gedachten opgeschreven over het werk dat momenteel wordt tentoongesteld.' Hij boog zich naar voren en bood haar de ordner aan. 'Ik heb Ms. Sommers ook een kopie gegeven.'

Maggie bladerde de ordner door. Ze sloeg een willekeurige pagina open en las een paar paragrafen die hij had geschreven over een foto die ze in 2011 had gemaakt in Djibouti, toen het land te kampen had met een van de ergste droogtes in tientallen jaren. Op de voorgrond lag het geraamte van een kameel, op de achtergrond liepen drie in felgekleurde gewaden gehulde gezinnen la-

chend over een uitgedroogde rivierbedding. Onweerswolken pakten zich samen in een lucht die door de ondergaande zon oranje en rood werd gekleurd, een schril contrast met de gebleekte beenderen van het skelet en de diepe uitdrogingssscheuren die het langdurige gebrek aan regen zichtbaar maakten.

Marks opmerkingen gaven blijk van een verrassende hoeveelheid technische kennis en een volwassen waardering voor haar artistieke visie; ze had geprobeerd een onwaarschijnlijke vreugde te midden van wanhoop te tonen, de onbeduidendheid van de mens tegenover de grillige kracht van de natuur, en Mark had die visie goed verwoord.

Beseffend dat het niet nodig was de rest door te kijken, sloot ze de ordner.

‘Je hebt je duidelijk voorbereid, en voor iemand van jouw leeftijd lijkt je verrassend goed gekwalificeerd. Maar over die dingen maak ik me geen zorgen. Ik wil nog steeds de echte reden weten waarom je hier wilt werken.’

Er verscheen een frons tussen zijn wenkbrauwen. ‘Ik vind uw werk indrukwekkend. En dat van Trinity ook.’

‘Is dat alles?’

‘Volgens mij begrijp ik u niet goed.’

‘Ik zal eerlijk zijn,’ verzuchtte Maggie. Ze was te moe en te ziek en had te weinig tijd om iets anders dan eerlijk te zijn. ‘Je hebt me je cv gebracht voordat we bekendmaakten dat we iemand zochten, en je hebt toegegeven dat je fan bent van mijn video’s. Die dingen baren me zorgen, omdat mensen die mijn video’s over mijn ziekte hebben bekeken soms een vals gevoel van intimiteit met me krijgen. Zo iemand kan ik hier niet laten werken.’ Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Ga je ervan uit dat we vrienden zullen worden en diepe, zinvolle gesprekken zullen voeren? Want dat is onwaarschijnlijk. Ik betwijfel of ik vaak in de galerie zal zijn.’

‘Ik snap het,’ zei hij vriendelijk en onverstoorbaar. ‘Als ik u

was, zou ik waarschijnlijk hetzelfde denken. Het enige wat ik kan doen, is u ervan verzekeren dat het mijn bedoeling is om een uitstekende werknemer te zijn.’

Ze nam niet meteen een besluit. Ze sliep er een nachtje over en overlegde de volgende dag met Luanne en Trinity. Ondanks Maggies aanhoudende twijfel, wilden ze hem toch een kans geven, en Mark kwam begin mei in dienst.

Gelukkig had Mark Maggie sindsdien geen reden gegeven om aan haar beslissing te twijfelen. Aangezien de chemotherapie haar de hele zomer uitputte, was ze maar een paar uur per week in de galerie, maar op de zeldzame momenten dat ze er was, was Mark volstrekt professioneel. Hij begroette haar vrolijk, was goedlachs en noemde haar altijd Ms. Dawes. Hij kwam nooit te laat, had zich nooit ziek gemeld en liet haar met rust. Hij klopte alleen zachtjes op de deur van haar werkkamer als een bonafide koper of verzamelaar specifiek naar haar had gevraagd en hij het belangrijk genoeg vond om te storen. Misschien omdat hij haar opmerking tijdens het sollicitatiegesprek ter harte had genomen, bracht hij nooit haar recent geplaatste video's ter sprake en stelde hij haar geen persoonlijke vragen. Af en toe sprak hij de hoop uit dat ze zich goed voelde, maar dat vond ze niet bezwaarlijk, want hij informeerde er niet echt naar en liet het aan haar om meer te zeggen als ze dat wilde.

Bovendien, en dat was het belangrijkste, deed hij zijn werk uitermate goed. Hij ging hoffelijk en charmant met klanten om, werkte de 'kankergroepies' op elegante wijze de deur uit en blonk uit in de verkoop, waarschijnlijk omdat hij in het geheel niet opdringerig was. Hij beantwoordde de telefoon, meestal al voor het tweede of derde belsignaal, en verpakte de afdrucken zorgvuldig voordat hij de per post bestelde exemplaren verstuurde. Meestal bleef hij na sluitingstijd nog een uur of langer in de galerie om zijn taken te voltooien. Luanne was zo onder de indruk van hem dat

ze met een gerust hart een maand met haar dochter en kleinkinderen op vakantie ging naar Maui, iets wat ze sinds ze in de galerie werkte bijna elk jaar in december had gedaan.

Al die dingen verbaasden Maggie niet. Wat haar wel verbaasde, was dat haar bedenkingen over Mark in de afgelopen maanden langzaam plaats hadden gemaakt voor een groeiend vertrouwen.

Maggie wist niet precies wanneer dat was gebeurd. Zoals bij buren die regelmatig samen in de lift van hun appartementengebouw stonden, had hun vriendelijke relatie zich ontwikkeld tot een aangename vertrouwelikheden. In september, toen ze zich na haar laatste infuus wat beter voelde, begon ze meer tijd op het werk door te brengen. Eenvoudige begroetingen met Mark maakten plaats voor lichtvoetige conversaties die gaandeweg overgingen op gesprekken over persoonlijke onderwerpen. Soms vonden die gesprekken plaats in de kleine personeelsruimte naast haar kantoor, andere keren in de galerie als er geen bezoekers waren. Meestal spraken ze elkaar nadat de deuren waren gesloten en ze met zijn drieën de telefonisch en online bestelde afdrucken verwerkten en verpakten. Luanne was vaak het meest aan het woord en babbelde over de slechte keuzes die haar ex-man op romantisch vlak maakte of over haar kinderen en kleinkinderen. Maggie en Mark luisterden er graag naar – Luanne was onderhoudend. Af en toe rolde een van hen met de ogen na een of andere opmerking van Luanne (*‘Ik weet zeker dat mijn ex alle plastische chirurgie van die ordinaire golddigger bekostigt’*), en dan glimlachte de ander lichtjes, een subtiel onderonsje tussen hen beiden.

Soms moest Luanne echter direct na sluitingstijd weg. Mark en Maggie werkten dan met zijn tweeën door, en stukje bij beetje kwam Maggie aardig wat te weten over Mark, terwijl hij haar zelf